

steriet i sin Tid begaaet en stor Letsindighed ved i en saadan Stilling at antage en Mand paa 63 Aar, som i Forvejen var pensionsberettiget, hvor han var, ved at ansætte ham i Statens Tjeneste i en Stilling, der ikke medførte Pensionsret. Dertil kommer, at man til at begynde med har givet ham 3,000 Kr., hvilket Beløb man i Løbet af en halv Snæs Aar har forhøjet til 5,000 Kr., og saa har beregnet Pensionen efter den sidste Lønning, altsaa efter de Aar, om hvilke man siger, at Manden har været svækket, og altsaa rimeligvis ikke har kunnet udrette saa meget, som den Gang han begyndte og kun fik de 3,000 Kr., som han da vistnok var godt fornøjet med. Jeg synes, at der er mange Grunde, der tale for, at man kunde være gaaet ned til 2,000 Kr.; det vilde være ganske rimeligt, om man bød en Mand, der i sine bedste Aar ikke har tjent mere end 3,000 Kr., en saadan Pension. For øvrigt forekommer det mig, at hvis vi ikke skulle risikere i Fremtiden at faa en alt for stor Udgift netop til den Slags Ting, saa maa nu snart Tiden være inde til at begynde med at gaa nedad. Der er saa meget mere Grund hertil, som jeg skal nævne et Tilfælde, som rimeligvis vil indtræde i en nær Fremtid, ja rettere sagt ikke et, men mange Tilfælde. Vi have jo faaet en Konsulentinstitution her i Landet. Konsulenterne ere jo Folk, som paa samme Maade blive antagne af Staten. Som oftest antages for øvrigt Folk dertil, fordi de ikke synes at due til ret meget andet. Saa blive de oplærte og antagne til at være Raadgivere — gode Raad er jo nemlig det meste, man giver Landbruget, selv om de ofte ere dyre. Gud bevares, der er naturligvis dygtige Folk iblandt disse Konsulenter; jeg vil ikke sige om dem allesammen, at de ikke due til noget, men jeg tror nok, at en hel Del af dem ikke har været ret meget værd. Den Tid vil komme, da disse Folk, i Kraft af den Regel, man her faar indført, at alle Statsfunktionærer, som antages uden Pensionsret, alligevel skulle have Pension, ville komme og fordre deres Pension, og saa vil man rimeligvis endda komme til at høre, at disse Bevillinger, som til deres Tid ville komme om Pension til Konsulenterne, ere Bevillinger „til Landbrugets Fremme“! Nu har jeg ganske vist hørt den ærede Ordfører — ja, jeg mener ikke den ærede Ordfører i denne Sag, men det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), som jo er en saadan Slags Overordfører for de forskellige Ordførere i det Parti, han tilhører — sige, at

han var meget begejstret netop for disse ekstraordinære Pensioner, fordi man ellers vilde risikere, at Staten ikke fik sit Arbejde tilfredsstillende besørget, idet dygtige Folk ellers ikke vilde besørge de Embeder, hvorved der ikke var Pensionsret. Jeg tror nu, at denne det ærede Medlems Frygt er ganske ubegrundet. Naar man i vore Dage kan hyde saadant noget som 3000 Kr. og op til 6000 Kr., saa tror jeg nok, at man kan faa dygtige Folk til at forrette Statens Arbejde, særlig naar man ikke stiller alt for store Fordringer til Dygtigheden, og særlig naar man paa Forhaand som ved Konsulentinstitutionen uddanner disse Folk paa Statens Bekostning til det Embede, som man giver dem den store Løn for. Jeg tror, som sagt, at der nok var Grund til at begynde at gaa nedad, og jeg vil henstille til Udvalget, om der ikke er Anledning til inden tredje Behandling at gaa noget ned. Jeg tror nok, at vi kunne være det bekendt over for Professor Müller. Jeg tror, at Befolkningen i al Almindelighed vil finde det ganske retfærdigt. Naar der er Tale om andre Samfundsborgere, saa har man, selv om de have gjort Samfundet flige saa stor Nytte som en saadan ikke pensionsberettiget Embedsmand, og selv om de have kendt lige saa gode Kaar i deres Velmagtsdage, ikke andet at gøre end at henvise dem til Alderdomsunderstøttelsen, og hvis de ere saa uheldige at komme til at trænge, inden de kunne faa den, saa maa de komme til at gaa til Fattigvæsenet, og jeg synes, at selv om vi jo her sætte Embedsmænd i en lidt højere Klasse end andre Borgere, saa vilde man dog, selv om man her gik ned til 2,000 Kr., godt kunne være det bekendt. Det vilde ogsaa være et ret betydeligt Fremskridt, man vilde gøre, naar man i Fremtiden kunde sige til disse Folk: I vide, at naar I tage den Slags Embeder, have I ingen Ret til Pension, og I vide ogsaa, at det kan ske, at Lovgivningsfaktorerne kunne sige Nej til de Fordringer af denne Slags, I komme med. Det har for øvrigt særlig undret mig — lad mig nævne det, inden jeg gaar videre — at den ærede Ordfører vilde tage den Argumentation i sin Mund, som han gjorde. Jeg har set den i Forslagets Motiver, og det kunde være nok, synes jeg. Naar den ærede Ordfører fremhævede det som en særlig Fortjeneste af Manden, at han har tjent Staten i 46 Aar, vil jeg snarere sige, at han burde være særlig taknemmelig for, at Staten har forsørget ham i 46 Aar — ja, dette vil sikkert være det korrekte Ud-